

Dlouhé povídání o malé žabičce

Vlatka Daněk

Stalo se to, když byl Filip ještě malý, a tak mu říkali Filípek. To ještě nechodil do školy a dělal všelijaké lumpárny, jako tehdy, kdy si z procházky u rybníka přinesl domů malou žabičku. Po pravdě řečeno, žabičku vyčenichal Rek, Filípkův pesek, se kterým se každodenně toulal po okolí. Filípkovi se malá zelená žabička tak zalíbila, že ji opatrně sevřel do náruče a strčil pod tričko.

A co udělal Filípek s žabičkou, když přišel domů? Cestou domů si to dobře promyslel, a tak nejdříve do svého pokoje propašoval ze spižírny velkou láhev na okurky, a pak do ní žabičku vložil. On i Rek byli velice spokojení, jaký hezký domov žabičce pořídili, a dokonce se jim zdálo, když už byli připraveni k spaní, že se i žabička na ně ze dna láhve spokojeně usmívá.

Ale ono to tak nebylo. Žabičce se pramálo líbilo hladké průzračné stěny láhve a už vůbec ne Filípkovi papuče, tričko a velké boty, které se válely vedle na podlaze. Zato ale žabičku tak strašně přitahoval měsíček, který krásně svítil za okny pokoje, ve kterém teď panovala tma, a v tichu byl slyšet jen klidné oddechování Filípka a Reka. A tak se malá zelená žabička osmělila a pomalu, pomalu natáhla své dlouhé nožičky a udělala hop, hop, hop poodevřeným oknem a byla pryč.

Když Filípka ráno probudilo první zašimrání slunečních paprsků pod nosem, jeho první pohled směřoval k láhvi, která byla – prázdná. Chlapec nejdříve nemohl věřit svým očím, ale pak hbitě seskočil z postele tak prudce, že převrátil stoličku, a jal se žabičku hledat. Podíval se do každého kouta, vyklepal papuče i boty, zalezl i pod postel, ale ona nikde. I Rek byl ze zmizení žabičky celý nešťastný, a jelikož to byl jezevčík, tak se rozhodl, že žabičku zase vyčenichá. Zabořil hlavu do láhve, aby si připomněl její pach, jenže to udělal tak důkladně, že se mu uši zaseklí do láhve tak, že už hlavu z ní ne a ne vytáhnout.

Vtom si Filípek všimnul pootevřeného okna, vyklonil se z něj a jen tak tiše, aby nevzbudil maminku a tatínka, začal žabičku volat. Haló, žabičko, kde jsi? I Rek chtěl svým hafáním žabičku zavolat, ale vylezl na okno tak nešikovně, že než ho stačil Filípek zachytit, se z něho skulil jak hruška. Při dopadu na tvrdou zem rozbila se láhev, ve které měl Rek uvězněnou hlavu, ale naštěstí samotnému Rekově se nic nestalo. Filípek si tak mohl vydechnout, když vyběhl ven a vzal Reka do náruče.

Dva kamarádi si to potom namířili rovnou k lesu, který byl jen kousek od jejich domů. Rek už na žabičku tolik nemyslel, zcela ho zaujalo bzucení sršňů při ranním rozletu. Zato Filípek celou cestou na žabičku volal. Možná se schovala sem?, řekl si Filípek, když přišli na samý rub lesa až k velké díře v zemi, zabořil do ní nos a z plných plic zakřičel: Žabičko, žabičko, jsi tu? To ale dělat nemělo, ta díra byla vlastně nora sysla Oty, který na Filípka pořádně zaprskal a už, už byl připraven pokousat nos toho vetřelce, který se opovážil dostávat se do jeho domova. Filípek uskočil na poslední chvíli. Ještě okamžik a už by měl svůj nosánek pokousaný, zato Rek nebyl toho štěstí. Tolik na velké sršní hnízdo, útočil, skákal stále výš a výš, až rozkymácel tenký lipový kmen, na kterém sršní hnízdo vysešlo, až se utrhl a spadlo na zem. Asi vás nepřekvapí, že se sršně strašně naštvají, z hnízda se nejdříve ozval příšerný bzukot a pak se z něj vyrojil malý milión rozzlobených létajících potvůrek a jali se Reka honit. Sysel našel záchranu ve své noře, do které honem zalezl, ale Rek nebyl tak rychlý a sršní ho dohnali.

Za tu dobu, Filípek už byl vysoko v koruně mohutného starého dubu. Věděl, že tam ve velké dutině bydlí moudrá sova. Chtěl se jí zeptat, jestli neviděla, kam zmizela žabička, ale než stačil cokoli říci,